

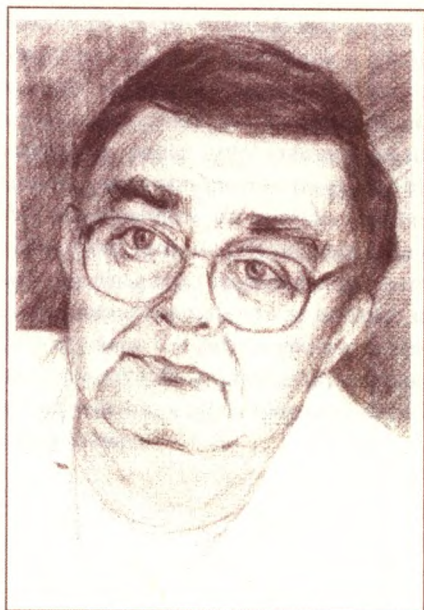
B
278.261

Dr. Dolinay Tamás

FORGÁCSAIM

2

3 278.261

2019

Hatvanadik születésnapomra nemes összeesküvés eredményeként jelent meg Forgácsaim c. soványka kötetem Bugya István műves bevezetőjével.

A kötet verseket és prózai próbálkozásokat tartalmazott némi humorral elegyítve. Azóta a Kórházunk c. újság főszerkesztőjeként minden számban a Lectori Salutem rovatban szerkesztőségi presszióra próbáltam az aktualitásokból szegezgetni. Aktualitások pedig szép számmal akadtak. Az egészségügy komoly katarzison ment és megy át. Ebből mára egyre kevesebbet érzek belülről - szerencsére. Három éve elmentem nyugdíjba, főleg testi nyavalyáim miatt, de a lelkiek sem közömbösek. Az újság is az utolsókat rúgja, nemtelen ez a halál. Persze a napjaimat bearanyozza az unokám születése, aki leány és közel egy éves. Csodálatos élmény és boldogság.

Forgácsaim második kötetében döntően prózai írások szerepelnek az elmúlt négy év terméséből. Kérem az olvasót fogadja jó szívvel és megértéssel.

Már gyakran sajog a derék és rakoncátlankodik a cukor. Bekever a vérnyomás is.

De azért szép számban ott üldögélünk a tanteremben. Szinte alig van idősebb, mint mi a regeneráló professzorok közül.

Elvitatkozunk, hogy huszon valahányan, de valóban hányan gyógyítanak az égi rendelőkben, hányan szakadtak külföldre és szakadoznak idehaza.

Több, mint fele már nyugdíjas, vagy olyanféle, hogy dolgozat is meg unokázik is, meg zihálva követi legújabb feleségét, vagy férjét.

Némelyik nő szebb, érettebb, mint 30 évvel ezelőtt, valami kigyakorolt biztonság sugárzik belőlük. Mi meg bölcsebbek lettünk, vagy nem, okosabbak, vagy nem, de minden esetre kövérebbek.

Azért előkerültek a véletlenül nálunk lévő fényképek. A jobbnál jobban sikerült gyerekek, unokák fotói. Sőt, van egy miniszterünk is.

11-re itthon voltunk.

2006

Mikor Jób Lacikának odaadta a halas bicskát, tudta, hogy néhány hét múlva felrakják őket a szekérre és irány az igazi munka, a halál.

Félt, de félelmében tervezte a jövőt, a folyamatosságot, mert az életnek mennie kell. A néhány szálfá cigány, amikor húzta a talpalávalót, és röhögtek rajtuk a csendőrök, még nem félt, biztonságban érezték magukat, hiszen a csendőröknek játszot-tak. Azután néhány hét múlva velük indultak el a vagonok. Akkor már senki nem zenélt. Szóval én is kaptam egy halas bicskát apámtól. Őrzöm a fiókomban és meg fogja kapni a fiam. Azt hittem már csak tradíció.

Kedvem szottyanván kimentem vasárnap a Fürdőházba és jó szokásom szerint olvastam. Félrészeg suhancok élesítették rajtam a nyelvüket, sörözés közben medencében. Azt hittem, hogy egy jó kis vasárnapi pihenés lesz. Majdnem. Voltam én pártállami maradvány, köcsög, persze csak úgy per te. Félttem.

Félttem, amikor a temetőben ledöntötték és megbecste-lenítették szeretetteim mellett a sírokat. Amikor úrgazdagok hatalmas autóikkal lenyomnak az útról, és szembe röhögnek.

A halas bicska ott lapul a fiókomban.

2006

Mikor legutóbbi felháborodásom után kiírtam magamból a félelmet, úgy éreztem, valamit megtettem azért, hogy mások is megkönnyebbüljenek, bátrabbak legyenek, határozottak és elutasítók. És ekkor jött Olaszliszka, egy nyugodt, kellemes fekvésű falu, nem messze Erdőhorvátitól, ahol felújítottunk egy parasztházat, ahol számos gyönyörű napot töltöttünk, ahová imádtak járni a gyerekek. Azután a 15. betörést követően eladtuk.

Szóval Olaszliszkán az aljas, fortyogó indulatok vulkánszerűen törtek a felszínre. Persze nem megjósolhatóan pont itt, de fátum-szerűen várható volt. A ki nem beszélt feszültségek, az állandóan generált tömeghisztéria egy tanárt talált meg. De bármelyikünket megtalálhatott volna, vagy megtalálhat.

1956. október 23.-án felhevülten énekeltünk a kozák szobor előtt. Jött egy teherautó, kötelekkel lehúzták a szobrot. Elég nehéz volt. Mi tapsoltunk, ekkor hátulról egy nagy pofont kaptam. Apám állt a hátam mögött. Hazacipelt, irány a légópince. Egy zsíros bödönben víz, némi kenyér, lekvár. És megszeppenve a húgommal ültünk a sarokban. A téren egy orosz tank ágyúja pont a lépcsőházunkra szegeződött. 3 napig tartott mindez, azután lassan szinte minden visszaállt, de élve maradtunk. Néztem a "Szabadság szerelem" c. filmet, ahol szerencsétlen akkori, velem-korú gyerekek voltak nagyon bátrak és haltak meg, értelmetlenül. Mert semmi sem fekete, vagy fehér tisztán. A moziból vissza felé hallom a rádióban, majd látom a tv-ben, hogy néhányan most akarják megnyerni az 56-os forradalmat. Félek, félttem a gyermekeimet, a feleségemet. Ezt a kis országot, mely egy ország. Egy Magyarország, mely mindenkié.

2006

Mikor Pista a II. Magyar Hadtest szanitéce elesett a Donnál, Mária alig volt 20 éves. Már két gyermeket szült, a második éppen 5 hónapos, és nagyon büszke volt arra, hogy az urának rendes állás jutott a bonctanon.

Időnként pénzt is kapott, jó állapotú ruhákat, alig hordott bőrcipőt.

Keveset ivott, ami a boncsegédekre nem volt jellemző. Havonta egyszer-kétszer rúgott be, de csak dúdolgatott, aztán lefeküdt aludni.

Szóval Pista a Donnál maradt, már 63 éve. Mária pedig özvegyen, jó egészségben, alig beteg, csak a csúz kínozza az ujjait. A két gyermek hamar otthagytá, alig hogy felcseperedtek. Az egyik Ausztráliában valami nyugdíjas lóidomár, egyedül él, a másik csúfosan meghalt, agyonütötték a kocsmában, gyermek nem maradt utána.

Mária a maga 83 évével, görbe ujjáival, fürge menésével színfoltja volt az utcának. Még eljárt takarítani, vasalni már nem tudott, göcsörtös ujjai nem engedelmeskedtek a vasalónak.

Csak a karácsonyok ne lennének - mondogatta. Minden évben összeszedett némi ajándékot, déli gyümölcsöt, csokoládét, szaloncukrot, süteményeket, fenyőágat.

Jó ideig főzött meg süttött is vigilia estére, de aztán elhagyta a hite, hogy bárki is megosztja vele vacsoráját.

A szomszédok aztán összefogtak. Nyár óta tervezték a kegyes csalást, hogy örömet szerezzenek Máriának. Egyikőjük szerzett egy használt ausztrál bélyeget, melyet rányálaztak a borítékra, a másik csalafinta hibás magyar írással szerkesztett levelet, mely röviden arról szólt, hogy hazajön az ifjabbik Pista karácsonyra Ausztráliából. Mária nénit kiverte a veríték, amikor felbontotta a levelet, leült, meglepetésében forgatta előlről-hátulról. Százszor is elolvasta. Hazajön az ő fia, karácsonyra, mekkora ünnep lesz, és nem marad egyedül.

A szomszédok szentül megfogadták, hogy a titok titok is marad. Gizi habókos testvére vállalta az ifjú Pista szerepét. Tanulgatta az angol szavakat, hogy legyen mit belekeverní a mondókába. Vettek neki megfelelő ruhákat meg persze ajándékokat a kínai piacon.

Egyre közeledett a nagy nap. Mária kis spórolt pénzén vásárolt húsokat, zöldségeket, mindenféle édességet, bort is.

Nekilátott a sütésnek, évtizede legalább, hogy nem süttött semmit. De mostanra kétféle beigli meg vargabélest is készített. Úgy izgult, mint egy első bálos süvölvény leány hajdánán.

23-án este megjött a Pista gyerek, fekete taxival, sok nehéz csomaggal, széles mosollyal. Ölbekapta Máriát, megforgatta, balról-jobbról megcsókolta. Mondta - mama most nagyon fáradt vagyok, meglepően jó magyarsággal. Lefeküdnék. Várta már a gyönyörűen kikeményített új ágynemű. Hamarosan egyenletesen szuszogott, horkolt is.

Mária már a szentestére gondolt, a nagy beszélgetésekre, a finom ételekre és csendesesen elaludt.

Másnap Pista körbejárta a szomszédokat, mindenütt összekacsintottak vele. Apró ajándékokat osztogatott, olcsó kínai cscecsebecséket, és rendesen iddogált is.

Addig Mária szorgoskodott a konyhában, Istennek hála sikerült a sütés-főzés.

Hat óra tájban kicsit spiccesen megjött Pista. Elővette a sárga réz körcsengőt a cirádákkal, meg a kicsi Krisztust a jászolban, és odaadta. Mária csak könnyeit törölgette, ő egy pár kesztyűvel lepte meg Pistát, aki nem győzött hálálkodni.

Nekigyürköztek a finom falatoknak, és Pista csak mesélt, mesélt. A zsebes állatokról, hogy mekkorákat ugranak, a tengerről, a nőkről, akik sokkal csúnyábbak mint a magyarok.

Mária csak fogta a kezét, simogatta, mondta: meséjl még kisfiam. Olyan menyinyei boldogság szállta meg, amilyet még nem érzett.

Az ágyhoz kísérté a szemlátomást kapatos férfit, levetkőztette, ágyba dugta, és ő is elszundított ültében.

Reggel ruhástól ébredt, fölöttébb zavart volt. Nem értette a helyzetet. Az ágy üres, a ruhák a székről sehol, csak a kis Jézus a jászolban, meg a csengettyű az asztalon. Pista, Pista - kiabálta, de válasz nem érkezett. Riadtan szaladt át a szomszédba, nem láttátok hol a Pista?

De senki nem látta, nyugtatták, biztos valami sürgős üzenetet kapott.

Visszament, leült a sámlira, hosszan maga elé nézett, majd azt motyogta, azért ez volt a legszebb karácsonyom.

2006

ZÁRSZÁMADÁS

Hogy is volt?
Szilveszteri józanodás után, tiszta józanság.
Telefon a fiúnak,
Telefon a leánynak,
Sok-sok telefon,
Kurta válasszal,
Vagy kurta válasz nélkül.
Álmodozás, hogy jobb lesz,
Jó lesz majd, dübörög a gazdaság,
Lesz műszer, lift, vakolat a plafonon,
Választottunk, ez majd biztonságot ad.
Már kezdtek fújni a böjti szelek,
Ölelésből szorítás lett,
Meg hosszú a lábunk, vagy rövid a takarónk?
Ha sok gáz kell, abból nagy gáz lesz,
Sok a kevés, és a kevés is sok.
Benépesültek az utcák,
Csak egy sávon lehetett menni,
Olykor Árpád sávon.
Mekkora egy jó kórház?
Mekkora egy jó beteg?
Vagy egy jó orvos?
Ilyen tavasz még nem volt télen.
Vagy benn van a hóember is a stratégiai pszichiátrián?

BÚÉK

2006

150 éve van hivatalosan nemzetközi nőnap. Bár véleményem szerint a családok többségében ez nagyon-nagyon régen így van, csak jóval gyakrabban, mint évente egyszer. Persze a családi kapocs, az ünnepi étkek, a mindent meghatározó szelíd, vagy harsány beszélgetések mögül a nőt kirekeszteni lehetetlen. És, hogy mikortól a nő a nő? Saját praxisom szerint már csecsemőkortól, a sírásáról, a combja fodrozódásáról, bőrének tapintásáról már megállapítható. A 3-4 éves kis fruskák, pedig ha megjelennek a rendelőben, betöltik a teret Egy-egy szemforgatásból, hanyagul hátravetett hajfonatból, beállásból és kacagásból egyértelműen tudatosul, hogy ők vannak. Keresik a hódolókat, az ajnározókat és büszkén aratják le a sikereket. És az anyák, hát persze, hogy benne vannak a játéokban, a felkészítésben, hozzák magukat és büszkék hajdani és újkori saját sikereikre.

Mi meg büszkék vagyunk saját sikereinkre, hogy ilyen nőt, ilyen gyereket birtokolhatunk. Úgy hisszük. Vibrál a levegő. Keressük magunkat. Pedig a bekódolt sorsok, szerepek rég ott vannak a nőnek nevezett csodamasinában. Úgy vagyunk, mint Orpheus, aki leszállt az alvilágba, hogy halott feleségét Eurüdikét visszahozza az e világi életbe, nem tudta

betartani az egyezséget, hogy ne nézzen vissza rá, és elvesztette örökre. Nem tudunk uralkodni magunkon, pedig frázisszerű, hogy a férfi uralja a nőt. Egy frászt, nem igaz! Apró praktikákkal, veleszületett empátiával, kompromisszumkészséggel, konfliktus kerülő politikával és persze nőiességgel tudnak felénk kerekedni, lábunkról levenni. Nem megdöbbentő, hogy a hazai politikusok népszerűségi listáján az első három helyen nő van, ugyanakkor megdöbbentő, hogy az egyetemet, főiskolát végzett nők aránya a vén Európában, szinte minden országban meghaladja a férfiakét. Az már nem is megdöbbentő, de tény, hogy 8-10 évvel túlélnek minket, ápolnak, unokákat babusgatnak. Még olykor szeretnek is. Mikor lesz már férfi nap?

2007

Már az utcai portál is bizalmat sugároz: OTP Bank Románia. Van ilyen, értünk is van, megértük. A néni jóval 80 felett odatötyög az ablakhoz. Magyarul szól: a kamatot szeretném kérni. Jó, nénikém - mondja a kisasszony. Blúza vasalt, körmei ápoltak, mosolyog. Itt tessék aláírni, meg itt, meg itt, mondja magyarul. A néni megriad. A toll nehezen fut a papíron, majd megáll. Pedig szépírásból csillagos egyesem volt, mondja, elpityeredik. Széket tolnak alá, vizet is kap. Még egyszer nekidurálja magát s aláírja a papírt, elveszi a pénzt. Forintban küldi az unokájának ajándékba. A többit lejbe tessék vissza-tenni - kéri. Akkor, megint tessék aláírni, négy helyen. Már könnyebben megy, felszabadultabban. Ott elevenedik meg szemei előtt az unoka, örül a pénznek. Reméli, tanszerre kell vagy ruhára. De mindegy. Gurulnak le a kavicsok a szívéről. Kitötyög, tétován visszaint. Egy parányi Európa.

2007

A negyven napig tartó böjt után az asszonyok, lányok szorgoskodtak, hogy minél több finomság - torták, sütemények, frissen szentelt kolbász és sonka, bor, kalács kerüljön az ünnepi asztalra. Festették a tojásokat. Újabban a csokitojás, csokinyúl, bárány lett a divatos. Puccba vágták a lakást, csillogtak az ablakok, vakítóan fehérlettek a függönyök. Szóval köszöntötték a feltámadást, a tavaszt. A lányok frissen készült frizurával, ünnepi ruhában feszítettek. Az anyák is szépen felöltöztek és mosolyogtak. Mi is kiritttyentettük magunkat, ha lehetett új öltönyben, új cipőben. Ez dukált az ünnepnek. Csapatokba verődtünk, listákat készítettünk. Felvágtunk egymás előtt, hogy kinek finomabb a kölnije. Figyeltük a lányokat, kinek szórnak többet az ünnepi mosolyból, ki kap extra ajándékot, netán búcsú puszit. Ezek a sohasem fakuló emlékek. Így nosztalgizva megkérdeztem az egyik ismerős gyereket, na mivel fogsz locsolni, mit veszel fel Húsvétkor?

Öntudatosan válaszol, cowboy ruhát és kalapot, kezemben pisztoly lesz. Ráfogom a csajra és elordítom magam: ide a pénzt! De minek ehhez a Húsvét?

2007

Az állomás melletti mellékvágányon állt a barna marhava-gon, előtte tetemes gyermeksereg. Sajnos néhányan fújták a bűdös bagót és felnőttnek érezték magukat. Bent a vagonban avatott tolmácsoló mesélte a 44-es deportálások történetét meg-yénkből. Ekkor szembesültem újra, hogy a vidéki zsidóság írmagvát is szinte kitörölték, mindössze 100-120 ember élte túl a népi rtást meg-yénkben, mintegy fele Nyíregyházáról. Az ek-kori polgármesterünk örömmel jelentette: végre egy igazi ka-rácsony, zsidómentesen.

Ági néni, akit magam is ismertem szerencsésen visszajött Auschwitz-ból, de családja 54 tagját, édesanyját, testvéreit, nagyszüleit elvesztette. Ő maga nemrég halt meg köztisztet-
ben, városunkban. A gettók rémségeit, a temetetlen holtakat, az éhen halt, csont, bőr embereket, a gázkamrába "zuhanyoz-ni" vitt szerencsétleneket rideg valóságában mutatták a kora-beli fényképek. Szédelegve léptem ki a vagonból és lassan po-roszkáltam az állomás felé előttem három, tizenhat-éves forma kamaszlány ment, persze cigarettázva, de megrendülten kér-dezték egymást - ugye ez nem fordulhat elő még egyszer? Ezen legyünk!!!

2007

A ketyegőm se a régi és a véremnek a nyomása le-fel vándorol, ami irtózatosan meg tudja keseríteni a napomat. Szóval rá-szorulok az orvosomra, aki nagy tisztességgel, becsülettel és persze tudással igyekszik segíteni rajtam. Bár mindketten tudjuk, hogy a kimenetel egyértelmű, hiszen csecsemő sem, kisded sem leszek még egyszer, legfeljebb agyilag.

A tudomány szárnyalásával egyre több készülék, ketyere válik ismertté, hogy segítsen a baj kibogozásában és a kezelés tökéletesítésében. Ilyen például a holter monitor, mellyel 24 órán keresztül lehet, pl. követni a vérnyomás vagy a várcukor ingadozását és objektíven értékelni a kihágásokat. Persze van kényelmetlen oldala is, hogy nagy türelemmel el kell viselni éjjel, nappal a ránt rakott idegen testet, de megéri a sikeresség érdekében.

Innen adódik az én eszement ötletem. Miért ne lehetne, gazdasági, pénzügyi, egészségügyi, oktatásügyi, vagy tisztességügyi holter monitort felrakni szép hazánkra és még szebb honpolgárainra. 24 órás kellemetlenség után feketén-fehéren lehetne bizonyítani, hogy hol bujkál a restség, a srégség, a nemtörődömség, a sunyiság vagy a kár a tolvajlás. A jól képzett tiszta kezű doktorok csak kiértékelnék fene okos számítógépeiken a leletet. Lefektetnék az új és még újabb alapokat megdádázának, vagy megfenyítenék vagy megsimogatnák a részt vevőket, s megadnák a terápiát. Hatalmas kivetítőkön keresztül sorolnák a teendőket. Szemlátomást nőne a mosolyfrekvencia és a jólét. A gaz tékozlók elsündörögnének a mézes fazekak mellől, irány a beöntés, és átadnák helyeiket a rászorulóknak. Tehát kellene egy össznemzeti mindentudó holter monitor, mindentudó tisztességes doktorokkal. Ugye!!

2007

Végre alábbhagynak a böjti szelek. Valami napsütés is megmeg csillan a kerti fákon. A jobb kertekben már kacérkodik velünk a hónapos a retek és a zöldszárú fiatal hagyma. Az MDF piacon tülekednek a barkaárusok. A serényebbek ablakot pucolnak, kilincset fényesítenek, uram "bocsá" kerítést festenek.

Megindul az invázió a sonkákért, a darabolt combokért a

svábkolbászáért, kalácsra is veszik fel a megrendelést. Rögtön pár forinttal drágább lesz a tojás. S láttam két szerencsétlen bárányt is a grumáncánál cipelve, hisz a legilendőbb eledel a bárány, akinek persze van hozzá tehetsége, szóval kövér a bukszája.

Szóval a tavaszt köszöntjük és többszörösen a feltámadást. A 40 napos böjt végét, a tavasz győzelmét, a megváltás győzelmét, a megújulás győzelmét.

Ha igaz a Jézus sírját őrző katonák a feltámadás miatt ujjongó asszo-

nyokat akarták az öntözéssel elhallgatatni. Nép hagyomány tőlünk északra a villózás, a fiatal lányok vesszővel való paskolása a termékenység elősegítésére. A nyuszi is a termékenység szimbóluma, valószínűleg német eredetű szokás. A tojás pe-

dig az újjászületésé, hogy Jézus is úgy törte fel a sziklasírt, mint egy születő madár a tojás héját. A barka a pálmaágot helyettesíti, mellyel Krisztust üdvözölték mikor bevonult Jeruzsálembe. A bárány: az ártatlanság szimbóluma. És mi a húsvét a néphagyományokban, a régi fiatalok és a mai öregek, a mai fiatalok és a jövődőlbeli öregek számára: az összetartozás, a hagyományok őrzése, az egymás iránti megbecsülés kifejezése, a természet örök megújulásának köszöntése.

Hiszem, hogy mindig így marad.

2007

Közeledvén a szeretet ünnepe saját karácsonyaim közül hármat szeretnék kiemelni.

Első közös karácsonyunk a házasságkötés után 1971-ben volt. Anyósom már velünk lakott, szüleim éltek még és a saját szolgálati lakásunkban serénykedtünk, hogy az ünnep méltó ünnep lehessen. Feleségem jól főzött, sütött, anyósom is jártas volt a konyhaművészet rejtelmeiben. Havas karácsony volt, plafonig érő fenyővel, ünnepi áhítattal, "mennyből az angyal"-lal, sok kedves meglepetéssel. Még bérelt bútorok között laktunk, mint két pályakezdő, nem dúskáltunk a különlegességekben, de mindennek volt becsülete és örömértéke. Éjfél körül, mikor kikísértük a szüleimet, hirtelen patadobogás hasított a csendbe, két hatalmas szarvas robogott át az udvaron és szinte lendület nélkül vitték át a közel két méteres kerítést, és elvesztek a havas ágak között.

1983-ban Eszter lányom 10 éves, Tamás fiam 8 éves volt, szerencsére még éltek a nagyszülők is. Így volt teljes a karácsony, együtt három generáció. Hetek óta gyűjtöttem a finomságokat, különleges édességeket, italokat, kinek-kinek ízlése szerint. Jól el csomagoltuk az ajándékokat. Gyönyörű ezüst fenyőt kaptam ajándékba, vettem mindenféle színes díszeket, persze nem tetszettek a nejemnek, ő a népi díszítést részesítette előnyben. Szóval meg volt a szokásos egyetértés, mely a mai napig tart. Külön fejtörést okozott az ajándékok elrejtése, mert már kutattak rendesen a gyerekek, főleg Eszter, akinek a tarkóján is nőtt szeme. A javát az ajándékoknak átvittük az intézetbe, ahol egy részüket sikerült jól elrejtetni, mert csak 3 év múlva bukkantunk rájuk véletlenül. Meghitt gyönyörű karácsony volt, sok meglepetéssel, vidámsággal, felhőtlen bolondozással. Anyám két év múlva pont karácsony után meghalt. Fiatalon, gyönyörűen, máig sem kiheverhető veszteség.

1998. karácsonya különleges élmény, egy életre szólóan. Lá-

nyom Izraelben, Tel Aviv-ban készítette a diploma munkáját, itt ismerkedett meg a nagy Ő-vel, aki ma már a vejem, és Budapesten élnek. Szóval a napsütötte Izraelben töltöttük a karácsonyt. Hárman, nejem, fiam, és én, felkerekedtünk, és egy szál pendelyben köszöntöttük a Szent Földön a megváltót. Megláttam a Tesco-ban egy összehajtható műanyag karácsonyfát díszekkel, vettem hozzá szaloncukrot, és szépen a bőrrönd fenekére helyeztem, hogy majd ott feldíszítjük. Előtte meglátogattuk Betlehemet, a Születés Templomát, szóval igyekeztünk ráhangolódni az ünnepekre. Fiam és vejem sok narancsot és mandarint szereztek valahonnan, fadísznek. Mi pedig szép komótosan díszítettük a fát, villanyégőkkel, díszekkel felcicomázva. Aláhelyeztük szép dobozokban az ajándékokat, ahogy egy nyírségi karácsonykor illik. Estére megérkeztek a jövődöbeli nászoméek. Furcsán éreztük magunkat, mert ugyan kulturált módon megdicsérték a karácsonyfát, de korántsem mutattak olyan lelkesedést, amelyet mi gondoltunk. A lányom próbált nyugtatni bennünket, hogy ezt nem nyíregyházi keresztény szemüvegen keresztül kell nézni. Lassan jöttünk rá, hogy akarva-akaratlanul de belefűztünk egy erősítő kapcsot az egyre foszló fűzérbe, mely körbeveszi a világot.

2007

Az egész pályámat végig kísérte a harc, a sokszori hiábavaló próbálkozás, hogyan szorítsuk le az igen magas 10% feletti koraszületést hazánkban, megyénkben. Komplex programok születtek, sok pénzt is áldozott az akkori adminisztráció a korszerű terhesgondozásra, perinatális ellátásra, intézmények támogatására, melyek segítik az edukációt részükre, biztosítják a speciális gondoskodást.

Azóta meghatározatlan rendszerességgel újra és újra felszínre kerül a téma, vagy egy-egy szegmense. Nagy csindaratával és egyre szűkülő támogatással.

Valahogy így vagyok én az egészségügyi reformnak nevezett megszorítással, vagy megszorításnak nevezett reformmal. Mindenki a rendszeren belül tevékenykedő és kívül levő érezte, érzi, hogy valami nincs rendben. A felkavart indulatok szembeállítanak éhbérért loholó elhivatottakat és szemtelen kritizálókat. Egy meghatározott struktúrába született, automatizmusok szerint élőket és jó szándékú reformereket. Naponta zúdul ránk a sokszor kárleletlen, koraszülöttnak imponáló reformözön és bekövetkezett a soha nem vélt szörnyűség, a csoportos elbocsátás, a munkanélküliség, a fenyegetettség érzés.

Bő éve még magam is arról írtam, hogy hány orvos, szakorvos, szakdolgozó hiányzik a rendszerből és a java már külföldön keresi a boldogulást. Mára hirtelen bőség támadt és perspektívatlanság. A magyar nem egy mobil nép, ragaszkodik a sajátjához, a barátaihoz, a megszokott helyéhez, akkor is, ha lehetne máshol jobb. Most szembesül azzal, hogy új helyet kell keresni a családnak, új iskolát a gyerekeknek, új állást a feleségnek, ha sikerül.

Szóval millió apró, ki nem értelt változtatás vezet a „kora-szüléshez”, melyek végigviteléhez nem elég néhány inkubátor, dajkatej biztosítása, védőoltás, speciális bölcsőde, óvoda. Egy egész ellátórendszer szemléletét kell átalakítani, persze befogadó közegben, szeretetteljes gondoskodásban.

2007

Nemcsek Ernő feküdt, szinte mozdulatlanul az ágyban. A takaró is alig emelkedett felette a légvételek során. Arca feltűnően piros volt a láztól. Már 2 napja szinte semmit nem evett. Szegény anyja friss, borjas tehén tejét próbálta kortyonként belekényszeríteni. Boka, a jó barát ott állt az ágynál, csak sóhajtozott. Megérkezett az apja, néhány félig kész ruhával a karján, csendben lerakta azokat és várt. Várták az orvost, aki minden percben megérkezhetett az ő fiához, a tiszthez, hisz közlegényből előléptették hősiessége okán. Nagy meglepetésre az orvos nem egyedül jött, vele tartott a védőnő, a körzeti ápolónő. Elővették a különféle kézi műszereket, gyorssteszteket. Szinte percek alatt megállapították a tüdőgyulladás kórokozóját. Egy csettintésre megérkezett a modern mentőkocsi, szakképzett ápolókkal. A legfinomabb mozdulatokkal hordágyra tették és elviharzottak vele. A szülők és Boka nem győztek csodálkozni, halkan megkérdezték hová vitték? A klinikára, a sürgősségi osztályra - válaszolt a doktor -. Szinte nesztelenül nyílt az ajtó. Az újonnan alakult magánbiztosító képviselője toppant be. Hoztam önöknek egy kis gyorssegélyt, mondta és átadott 50.000 forintot. Természetesen elviszem önöket Ernő után, ha óhajtják. A szülők felszedelőzködtek, megköszönték az orvosnak és segítőinek a kedvességüket, majd beültek az Audiba. Perceken belül megérkeztek a jól felszerelt nyugalmat árasztó klinikára. Körbevették őket az orvosok, a nővérek, az infúzió már csepegett. Nyugtattgatták, bíztatták a szülőket, három nap és elfűjjük a tüdőgyulladást. Nemecsek Ernő pedig dupla fityiszt küldött Ács Feriéknek. Szóval ilyen lesz a több biztosítós betegbarát egészségügy. Aki hallja adja át.

2007

1965-ben épült Sóstófürdőn az Anyás-Csecsemő Intézet, a nép nyelvén ACSI. Az akkori magas születésszám, csak a megyében 12 ezer körüli volt évente, a népesedéspolitikai koncepció, a magas otthoni halálozás, Szabolcs-Szatmár megye hátrányos helyzete indokolta az ACSI létrehozását. Nem volt közömbös az sem, hogy sok főleg női dolgozónak biztosított munkalehetőséget a 140 ágyas intézmény. Ezek voltak a száraz tények. A szubjektív oldal, hogy feleségem végzés után itt kapott intézeti orvosi állást, mi pedig szolgálati lakást. Ide születtek gyermekeink, itt laktunk 19 évig, itt nőttek fel, lettek gyermekszerető, szociálisan érzékenyek. Innen vittek el sok gyermeket vérszerinti, nevelő és örökbefogadó szülők házába és a világ számos országába. Innen nőttek ki olyan nagyságok, színészek, énekesek, akikre most is büszke az ország. Itt teremtették meg a főorvos vezetésével a korai fejlesztés alapjait, nyertek országos elismerést a helyi törekvések. Azután új szelek kezdtek fújdogálni. Korszerűtlen lett a csecsemőotthoni szisztéma. Rapidan csökkent a születésszám. Javultak az otthoni ellátás feltételei. Így a csecsemőotthon helyén gyermekrehabilitációs osztály létesült, kevés tapasztalattal, de hatalmas lelkesedéssel, empatikus vezetői hozzáállással, nyolc évvel ezelőtt. Vekerdy főorvosnő bábáskodott az indulásnál, majd helyi erőkre támaszkodva megindult a fekvő és járóbeteg-ellátás.

A kórházvezetés szorított helyet - végül a reumatológia helyén megtalálták a gyermekrehabilitációs osztály és szakrendelő elhelyezését. Az összeforrott stáb könnyeket ejtett, szortírozott, pakolt és elindult a rögös úton. A főorvosasszony, aki rutinos költözködő, öntötte a lelket a kétkedőkbe. Kicsi a fájdalom, nagy a bizakodás, hisz a jövő reménydús és kikezdhettelen.

2007

Majdnem három nővel búcsúztattam az ó évet, de közben egyikőjüknek unokája született. Malacot is nyertek a tombolán, visitott szerencsétlen, állandóan huzogatták a farkát meg a fülét. A szerencsés gazda kikötötte az ajtó elé, hogy nyugodjon meg.

Pár óra múlva ellopták.

Hiába, leleményes nép a magyar.

Szerencséje van az aktuális politikai hatalomnak, 2007-re a legutóbbi évszázadok legmelegebb évét ígérik, pedig hogy mennek fel a gázárak.

Puff neked ellenzék! Szóval felfelé mennek a dolgok, az árak, de azért valami marad lent is: a bérek.

Persze a kereskedők telesírtak több köteg papírzsebkendőt, azután megvettek tőlük szinte mindent. Karácsonyra felvettek sok millió kölcsönt.

Hiába, bizakodó nép a magyar.

Közel háromszáz gyógyszert lehet majd kapni szupermarketben, benzinkútnál, persze üvegszekrény mögül, 14 éven felül.

Csak Algopyrint, Qualerint, Demalgot, Germicidet nem.

Hiába, óvatos nép a magyar. Hatalmas üdvrivalgás, tűzijáték, vízijáték, és optimizmus kísérte a Román és a Bulgár belépést az EU-ba.

Várjuk a kőműveseket, pedikűrösöket, kendertilolókat, gyógyászokat. Szeretetre méltó nép a magyar.

Egyes házaspárok Mercédesszel járnak kölcsönt visszakapni, bár nem értem, miért a kölcsönt kérő viszi házhoz a tízmilliót, de én ehhez oktondi vagyok. Tragikus lett a vég, nem is fizetik ki a nyomravezető díjat.

Óvatos nép ez a magyar.

Gáz most van, olaj nem annyira. Csak hörög a vezeték Fényeslitkénél, kiszáradt, mint a megfáradt dada. Most szembesült, hogy miért is tartják.

Tüstént rőzséért indul, hátha találkozik a királyfival. Naiv nép ez a magyar.

Hazamegyünk, kezünket keresztberakjuk ölünkben, elmélázunk, talán el is alszunk, és álmodunk. Havat, vagy meleg tengert, rőzsepattogást a cserépkályhában, vagy jeges koktélt Horvátországban, égből lehajló szivárványt, és békét, békét, békét.

Csodaváró nép ez a magyar.

2007

Előre kell bocsátanom, hogy 11 igazgatót szolgáltam 36 éves orvosi pályafutásom során. Volt akit fél évig, volt akit 13 éven át. Női igazgató még nem volt.

Három és fél évig nap mint nap néztem heroikus próbálkozásait, csodáltam hihetetlen munkatempóját, férfias karakterét és persze morgolódtam egy-egy döntésén, de ha tudom, milyen csörték, elő- és utóvágások előzték meg a döntést, magam sem választottam volna jobban. Egy vezető mindig magányos, ácsingózza és elhárítja a szeretetet, mert vezető.

Hatalmas tervekkel, kifogyhatatlan lendülettel feszült neki újra és újra az álomnak, mely nem igazán álom, de az elhivatottak sajátja. Vaszkuláris Centrum - már szinte kész. Tömbkórház, helikopter-leszállóhely, megújuló szolgáltatások, rehabilitációs telephely... most a csóróság közepette a kisze, kusza, átpolitizált egészségügyben még álomnak is betyáros. Ági, pihenj meg! Nyugodni úgyis képtelen vagy, jól ismerlek.

2007

Az ember ahogy öregszik és vele együtt nőnek a rigolyái-egyre jobban kötődik személyekhez, jól bevált helyzetekhez.

Mivel elvált legkedvesebb cugos cipőm oldala a varrás mentén, elvittem a 30 éve ismert suszteremhez. Suszternek hívom, mert ő is így hívhatja magát. Ránézett, megnyomkodta és halálos biztonsággal kijelentette, kedden készen lesz.

Keddig valahogy nélkülözöm, mondta vidáman, kívánva egymásnak minden jót elköszöntem.

Kedden délelőtt jelentkeztem, de már láttam, hogy ott van a többi cipő tetején, ott pöffeszkedik.

Úgy látom készen van, mondtam kedélyesen. Még egy kis fekete maszattal bekente, betette egy plasztik zacskóba, s átnyújtotta.

Egy vizitdíj lesz doktor úr. Leszurkoltam a pénzt, így új dimenziókba került a 300 Ft.

2007

Szinte rutinszerűen dicsérjük meg évente az ápolókat. Elmondjuk Florence Nightingale és a hasonló indíttatású, nagy empátiájú és szeretetre méltó önzetlenségű hölgyek tevékenységét a háborúban, majd békeidőben. Valahogy a nő, az aszszony, a szeretet, az odaadás, a segítőkészség egymás mellé felsorakozó ajándék a nőktől nekünk. Persze ide tolakszik egy másik, nagy jelentőségű fogalom a szakszerűség, mely az empátia mellett hatalmas energiákat emészt fel. Mérhetetlen szorgalmat, kitartó munkát igényel és ez a követelmény egyre inkább felsorakozott az empátia mellé. Magam is láttam, hogy az ápolónők a 12 órás megfeszített tempójú munka után, hogy huppantak le a könyv mellé, hogy készítették kávéjukat, hogy menjen a tanulás a korszerű ismeretek megszerzése. Gyerekek mellett, család mellett, olykor elégedetlenkedő férjek mellett kellett és kell kikockázni a kellő arányokat és bizonyítani. Ide tolakszik még egy olyan tényező, mely helyet követel magának a sorban. Ez az egészségtudatos magatartás. Bizony az ápolói odaadás, szaktudás a semmi kódéba vész, a legmodernebb gyógy mód a leghatásosabb műtéti technika lesz értéktelen, a mindent mástól várás, az önsajnálatba burkolózás hamis teóriájában. Itt még rettentően sok a tisztáznivaló, a személyes felelősség kérdése. A minap beszéltem egy olyan nővérrel, akit jó vagy rossz sora külföldre sodort. Kiváló körülmények között, versenyképes jövedelemmel, megbecsüléssel végzi munkáját. Mondtam, ha végre megtalálta, érdemes és megéri dolgozni. Hamarosan jövök haza, mert valami nagyon hiányzik. A sötét öltöző, a kopottas szekrény az elnyűtt lakattal, a félig kitaposott magasszárú cipő, a nagy zsörtölődések a műszak után vagy előtt. Itt adva van egy körülményrendszer, ebbe kell beleilleszkedni, hiszen én akartam. Szóval jövök haza a kevesebb pénzért, a kisebb megbecsülésért, de haza.

2008

Mikor már legénykedni kezdtünk (ez az ötvenes évek közepére esett) egyre nagyobb súllyal jelentkezett a húsvéti locsolás jelentősége számunkra. Természetesen apák nélkül önállóan, bátran és kitartóan, ahogy egy legényhez illik.

Kocsis Laci barátom, az Isten nyugosztalja, volt az illatszerész. Különböző színű krepp papírokból áztatott alapoldatot, és ebbe csepegtettünk bele az apjától elcsent Pitralon nevű arcvízből egy adagot. Meglehetősen bűdös volt a mi rózsavizünk, de szép színes, rózsaszín, sárga, kékeszöld. Ehhez sikerült a húgom keresztanyjától gyönyörű szép csiszolt üvegeket kapni. Így a rózsavízkészlet szemet gyönyörködtető volt, és önbizalomnövelő is. Lacival ezután megszerkesztettük a haditervet, koncentrikus köröknek megfelelően távolodtunk el az otthonunktól. Voltak preferált családok, illetve személyek, akiknél áthágtuk a haditervet, mert már délután nem engedtek be bennünket, addigra a ház ura berúgott, és ezt titkolta a család. Néhány esetben a konkurens bandákat kellett beelőzni, hogy többet arathassunk be a mosolyokból és a tojásokból. Apropos ajándékok: akkortájt nem volt divat a pénzosztás. Csoki nyuszi, bárány, tojás és finom sütemények, húsvéti sonka, kolbász, kalács és dukált még néhány puszi.

Szóval pupákra zabáltuk magunkat, egy-egy helyen még egy kupica likőr is járt, bár anyám azt mondta, részeg disznónak az ólban a helye. Estére összejöttek a haverok, megtárgyaltuk kinek milyen hegyes lett a blúza, formás a feneke. És reméltük, hogy ez a folyamat nem szakad meg. Hogy el ne felejtsem, akkor vasárnap locsolóztunk, mert a hivatalos ünnep nem igazodott a feltámadáshoz. Hétfőn szigorúan kezdődött az iskola.

2008

Korán reggel már tele vagyok örömmel és bizakodással. Frissen, üdén, felszabadultan diskurálunk a hüvelygombáról. Dúsul így a kelléktáram, az ismeretanyagom, hiszen eddig jóformán a laska és csiperkegombákat ismertem, esetleg vargányát emlegettem, de most már itt van a hüvelygomba is.

Reggel kissé magasabbról látok mindent, így könnyebb, most már könnyű is. Itt ülök a hátulöblítő vécén. Így könnyebb, meghúzom a meghúzó és zúdul a víz. A korszerű öblítő mindent levisz, és nem kell belenyúlnom a kagylóba sem, fúj, hogy utálok. Így háromszor szagosabb és tisztább a kagyló. Jaj! Valami felhőcske vonul át a homlokomon. Bekapok egy Advil Ultrát. Szétfolyik a számban, az ereimben, ez az igazi. Most már jöhet a Potemix, bár én nem vagyok Norbika, de még lehetek. Indulnék, de előtte kezet mosok. A folyékony szappan szinte szétárad ujjaim között. Érzem a tenger illatát. Az erdők tölgyeinek virágait, a sziklák között áramló levegő frissességét. Szóval megyek. Beülök a kocsiba. Csak nem tudom, hogy Corolla, Peugeot, vagy Mercedes legyen. Így gyalog megyek. Megyek a bankomba? Hogy átcseréljem a hiteletet olcsóbbra, legolcsóbbra, hogy még így is kapjak valamit. Kapok is: kettőt a szemem alá. Ez a bónusz rizikója, vagy a rizikó bónusza. A franc se tudja miért zúg a fejem? Szerencsére elém perdül egy főpilóta és kezembe nyom egy Saridont. Így már nem kell zúgó fejjel bevenni a kíméletes hashajtót, meg a Mezym Fortét. Teljes szépségében tündököl előttem a Jogobella, meg a Kaukázusi Kefir. Magamhoz veszem mindkettőt, hiszen kell egy kis simogatás a beleknek meg a szerelmemnek, aki visszasimogat. Munka után édes a pihenés, de ki kell mennem egy rendkívüli ajánlatért az Ikeába. Három sebességi fokozaton kíméletesen ringó íróasztalért, ezüstszínű köpöcsészével. Megvettem. Utolsó darab. Otthon vár a párom, a párolt zöldségek orgiájával, és elől hátul füstölgő vasalóval.

Boldogan mutatja az intim betétjét. Ja, így könnyű! Én is lecsatolom a rugóra járó műlábamat, kiveszem a könnyen formálható lencsés szemüvegemet, befújom magamat Axe dezodorral és elszenderülök.

2008

Angyal jött a Földre, az Úr angyala örömet hirdetni érkezett, dicsőséget az Istennek és békességet a Földön a jóakarátú embereknek. A mennyei seregek pedig csak énekelnek és énekelnek.

Hatalmas vihar kerekedett felszakította az ajtókat, ablakokat, tetőket sodort el. Zuhogott az eső, jeget is hozott a szél. Szegény angyal szárnyai eláztak, elgémberedtek, mikor szerencsére egy nyitott ablakon át berepült a barátságos terembe. Barna fapáccal átitatott bútorok között apró asztalok, székek, rajtuk italok. Középen viseletes biliárdasztal. A söntéspultnál bárszékek. Sárgás lámpák között pislákol a homály. Az angyal letelepedett az egyik székre, csapkodta át nedvesedett szárnyait. A másik széken diáklány cigarettázott, előtte valami zöldes ital szívószállal. Ronda műkөрmei voltak, karomszerűen meghajolva, rajtuk színes ákombákomok. Olvasott. Az angyal belekukkantott a könyvbe, majd udvariasan halkán kérdezett: Prófeciák? A lány felröhögött, inkább Lukrécia, de mi köze hozzá? Átdobta egymáson lábait és undorral elfordult. A szomszéd asztalnál idősödő férfi ivott valami sörfélét. Belebűfögött a pohárba és monoton hangon szidta a rendszert. Hogy segítsek, -kérdezte az angyal?- ha segíteni akarsz adj egy ezrest, hogy belökjem a gépbe. Ha csak prédikálni húzd el a csíkot. Az angyalnak nem volt pénze, igazán a gépről sem volt fogalma, félrehúzódt. Srácok jöttek, félig piásan, nagy hanggal. Mi ez a bazi nagy szél? Kérdezték. Még leszaggatja a gatyánkat aztán kinmarad a tökünk. Röhögtek, leheveredtek. A szemrevaló pincérlány hozta a söröket. Véletlenül az egyik homlokához hozzáért a melle, vagy a melltartója? Anyukám szólt a srác, vigyázz, hogy a szilikonod fel ne sértse a homlokodat. Jót röhögött. A bárszéken ülő munkásruhás férfi szorgalmasan védte a feleséket, míg nem kitört belőle az őstermeszlet. Meglátta az angyalt a széken gubbasztva, elkezdte ci-

kizni: te milyen madár vagy angyalkám? Mivel feleletet nem kapott, újra kérdezte. A csend visítónak erősödött és leült az angyal széke mellé. Vészjósló csend volt. A pincérlány próbálta menteni a menthetőt. Elég legyen már Zsolti, mondta, nem látod, hogy milyen szerencsétlen. Addigra már elindult a pohár, a levegőben kunkort vett és hozzácsapódott az asztalhoz. Az angyal összekuporodott, bebújt az asztal alá és bánatosan szipogott. Zsolti, a maga felsőbbrendűségével körbenézett és learatta a sikereket, hogy elbánt ezzel a tudom is én milyen madárral. Szerencsére újabb szél kerekedett, kivágta az ajtót. Hirtelen egy valószínűtlenül régies földig érő kabátot viselő, mezítlábas férfi jelent meg. Kigombolta a kabátját, finom mozdulatokkal elhelyezte az angyalt a kabát alatt. Méltóságteljes léptekkel távozott. Talán szakálla is volt, de fürtös tincsei biztosan.

2008

Az ápolatlan külsejű, torzonborz, tetovált férfi láthatólag nagy örömmel kanalazta a sűrű bablevest, csettintett hozzá. Kortyintott egyet-egyet a söréből. Úgy 40 körül lehetett, de eléggé kikezdte az élet. Párja kesely szőke, pattanásos arcú, pufók asszonyka volt, savószínű szemekkel, herpeszes szájjal. Alul kopott kék mackóalsót viselt, valami rózsás felsővel és zöld sállal. A csehóban felhólyagosodott festékű ülőkén néhol párnák. Az asztalokon viaszosvásznon terítők. Hűen a hely szelleméhez, alumínium evőeszközök és műanyag tányérok. A nő csak nézte a férfit, kért tőle olykor egy-egy kanállal, csak a sört itta komótosan.

A másik asztalhoz fiatal nő érkezett, 10 éves forma kislánynyal. A nőn terepszerű hátizsák. Szép formájú hosszúka arc volt. Szomorú tekintettel, alig kihúzott szemekkel, diszkrét sminkkel. Vörös haját varkocsba fonta.

Ő is babgulyást rendelt, a gyereknek is. Előtte rumot kért. A gyerek csak csodálta- anya, te nem szoktál inni. Lehajtotta egyszerre a rumot, majd másikat kért, azt is egy szuszra lenyelte. Semmi közöd hozzá, vágta oda a gyereknek, akkor iszom, amikor akarok. A leánykának nem ízlett a babgulyás, undorral tolta félre a kolbászkarikákat.

Közben a szomszéd asztalnál a férfi fizetett, kezes-lábasából óvatosan szedegette elő a gyűrött papírpénzeket, éppen elég volt.

Az anya rámosolygott a kislányra - kérsz palacsintát? - kérdezte. Igen. Rendelt diósat és lekvárosat, két-két adagot. A távolba nézett: Peregtek előtte az utóbbi hetek eseményei. A férje összecsomagolt. Az új nő türelmetlenül dudált a ház előtt. Ő megütötte kétszer a férjét a gyerek előtt, ezt nagyon sajnálta, azóta is. A kislány kiabált az apja után, egyre erőtlenebbül.

Most csak nézi a gyereket és újra meg újra keresi magában a hibát. Valami elszakadt végérvényesen - most úgy gondolja.

Kiürült a csehó, már csak ők voltak. Fizetett.

- Menjünk, sétáljunk egyet - kérte a gyereket. A kora májusi napsütésben csodálatos volt a normafa, bár kicsit csípős a levegő.

Leültette egy padra lányát, itt várj meg, kérte, rögtön jövök. Elment egy kőépítmény mögé vagy száz méterre. Elővett a hátizsákjából egy barna üveget, lecsavarta a kupakot, nekidőlt a falnak és húzott belőle egy jókorát. Egy erőteljes vonaglás futott végig rajta, vett még vagy két levegőt és lecsúszott a fal mellett, ülőhelyzetig. A gyerek megérezhetett valamit, mert sikoltozva kereste az anyját, a járókelők közömbösen kikerülték.

Ösztönösen szaladt az anyja irányába, meglátta a falnál, mellé térdelt. A kezek erőtlenül visszahullottak, az arc egy fáradt, lárvarc volt. A gyerekből kitört a félelem, ordított. Egy sétáló pár mellé térdelt, a nő kiáltotta: mentőt, orvost! A mentős kiszállt, megnézte az anyát, majd ölbe vette a kislányt. Na gyere, menjünk, majd szépen mindent elmesélek.

2008

1953-ban apám sárgaság miatt fekvőbeteg volt a Bőrosztályon lévő szolgálati szobában, ahol anyám, a húgom és jómagam, tehát négyen lakoztunk. A nyolcvanágys osztályon apám volt az egyedüli orvos, így a vizit a lakásunkban zajlott, ahol az apám ágyban feküdve megnézte szépen sorjában a betegeket, elvégezte az írásbeli teendőket, majd elaludt. Szóval az egészségügy speciális helyzetben volt, mert a maradék elv szerinti leosztásból az oktatás és az egészségügy marakodott a koncon. A folyosón pedig öles tábla hirdette, hogy öntudatos dolgozó anyagi ellenszolgáltatást nem fogad el (olykor egy-kacsát azt igen). Az orvosnak azonban volt respektje, tisztelte a népet, olykor szerette is. Négy-öt falura jutott egy körorvos, és el tudta látni.

Mikor én egyetemre kerültem 1965-ben, nagy orvoshiány volt a megyében. Ösztöndíjakkal próbálták idekötni a kollégákat, és szolgálati lakásokat ajánlottak térítésmentesen. Szinte állandóan ügyeltünk, semmi pénzért. Volt úgy, hogy ketten a feleségemmel havi huszonöt, huszonnyolc ügyeletet teljesítettünk felváltva, tehát három-hat naponta találkoztunk. Mégis megszületett a két gyermek. Tele voltunk tettvággyal, elszántsággal. Kézzel írtuk a zárójelentést, ismertünk összesen vagy hatszáz gyógyszert. Siralmas volt az eszközpark, de hittünk és hittek bennünk. Deklarálva volt, hogy ennyi és ennyi orvosra és kórházi ágyra van még szükség, és fényes a jövő. Aztán más szelek kezdtek fújni. Ezerrel nyomultak a gyógyszergyárak, felütötte a fejét a pazarlás gondolata. Több mint tízezer gyógyszer jelent meg. Pazaroltunk az ágyakkal és a szakemberekkel. Jöttek a külföldi minták, példák. Sokszor magunk is megtapasztalhattuk, hogy korszerűtlen az oktatás, sok az álcselekvés, egyre több a születendő indulat. Tönkrement kórházakról, vegetáló praxisokról hallani egyre többet, és szembesül-

tünk, hogy orvosfelesleg van, szakdolgozói többlet, jöttek az elbocsátások, az átszervezések és az összevonások.

A nép csak kapkodja a fejét, hogy is van ez. Még fizettünk vizitdíjat, ápolási díjat, már nem kell. Sok helyen nincs is kinek fizetni. Tiltakoznak a háziorvosok, a házigyermekorvosok, a betegek háromszáz forintja körül pördült meg a világ. Kiüresedhetnek a körzetek, egyes kórházi osztályok. Nincs már utánpótlás Ukrajnából és Romániából, vannak jobb perspektívák. A praxisokban húsz százalék legalább a hatvan év feletti orvos. Nekik meddig kell dolgozni?

Olvasom, hogy a bezárt Lipótmezei Pszichiátria előtt nap mint nap megjelenik egy ápolatlan, szakadt ruhájú, hosszú hajú férfi, megnézi, megvan-e még a lakat az ajtón. Körbejár, aztán visszamegy a közeli erdőbe.

2008

Hatalmas szerencse ért, hogy intim hármásban lehettem – egy véletlen szerencsétlenség okán – a festővel és képeivel. Szabó Tibor érett letisztult festő, akinek nincs szüksége a talmi csillogásra, a meghökkentésre. Járja a maga útját a hittel, tisztességgel kijelölt utat. Szinte szemérmesen kér bocsánatot, hogy terheli a nézőt, a látogatót, ugyanakkor értékeket mutat fel, örök értékeket.

Két alappillére van művészetének, a tiszta szegénység és rend megkomponálása.

Egyé formálnak ezek a képek, ahogy Bugya István mondja, zavaróak a keretek az elválasztó falrészekkel.

Ezek a képek tulajdonképpen egy képpé, egy hatalmas kompozícióvá érnek össze.

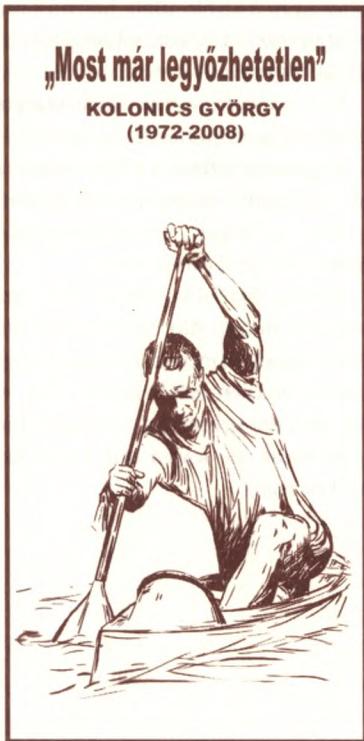
Átlengi őket a költészet, mely Szabó Tibor létének másik integráns eleme. Aki halotta már szavalni, nem is szavalni, hanem verset mondani érti meg, hogy ez a szerény, visszafogott ember, milyen értékeket hordoz, rejteget. Elhagynám a tárlatot, de nem ereszt egy szempár, Ember, Isten, Krisztus?

Ki tudja, de fogva tart, és ez Szabó Tibor művészete. Meg kell nézni!

2008

Borzalmas volt látni a tévében Fehér Miklós agóniáját, vagy hallani, hogy ifjabb Dárdai értelmetlenül rövid időt kapott a sorstól. Ott halt meg a focipályán. Ahogy viccesen mondani szokták, nem baj, ha nem megy a játék jól, ha győz az ellenfél, de hagyja ott a "lelkét" is a csapatért. Hát otthagytá. Most Koloniccsal van tele a sajtó, mindenki okos, elemez, jósol, vagy vádaskodik. Az embereket szétfeszíti a kíváncsiság, sok a jó szándékú aggodás és még több a "bezzeg én megmondtam" megnyilvánulás.

Koló meghalt, 36 évet élt, közfigyelem és közszeretett közepette. Elment egy legenda, egy példakép és született egy újabb kétség. Olvastam, hogy a húszas-harmincas években olimpikonjaink vonattal vagy hajóval utaztak egy-egy világeseményre. Főnökeik jóindulatán múlt, hogy elengedik őket, vagy szabadságot kellett kivenni, hogy ezután, aranyat, vagy netán bronzmedált szerezzenek a haza dicsőségére. Ma egy élsportolónak rövid, sikeres pályafutása alatt kell egzisztenciát teremteni, lakást venni, családot alapítani, hogy azután bátran

tudjon nekiugrani az életnek. Ennek hatalmas ára van, a szervezetet kell kitenni újabb és nehezebb erőpróbáknak. Emberfeletti edzésspenzumokkal felkészülni a szinte lehetetlenre.

Ez már nem jóleső fickándozás, ez véres verítéket kívánó, precízen kitervezett önmarcangolás. A szív tud szeretni, megkeményedni, ellágyulni, befogadni és eltaszítani, és megállni ... örökre.

2008

Mikor ósidőkkel ezelőtt elvégeztem az egyetemet tele voltam lelkesedéssel, ambícióval, hittel. Minden fórumról az áradt felénk, ennyi és ennyi orvos és kórházi ágy kell, hogy utóljérjük a művelt világot, hogy méltányos feltételeket biztosítsunk beteg embertársainknak, hogy méltóságteljes öregkort érjenek meg – velünk együtt.

Tudtuk, hogy szegény az eklézsia, olykor maga harangozik a pap, de a szép jövőért keményen kitettük a lelkünket. A szerény viszonyok ellenére mégis volt presztízse az orvoslásnak. Emlékszem egy nyári üdülnél megkérdeztem a szomszéd szobában lakó család süvölvény fiát. Mi akarsz lenni? Orvos, mert az mindig fehérben jár. Előre engedik a boltban, még az öregek is előre köszönnek neki a faluban.

Az anyja rögtön leszólta, nincsen ahhoz neked elég eszed, meg kitartásod. Neki kell a legtöbbet tanulni! Persze ez a sok tanulás, éjszakázás, őrlődés, nem látszott meg a Trabantunkon, de a ruházatunkon sem. Pedig a jósorom sok helyre elvitt a világban. Mindenütt az első 5 legjobban kereső foglalkozás az egészségügyieké volt.

De hittük, hogy lesz életpálya modell, arányosan felzárkózó jövedelemmel. Tisztos, békés, nyugodt öregkor. Két évvel ezelőtt született az ígéret, hogy 2013-ra elérjük az uniós bérek 70%-át. Szép ígéret. Elgondolkodtam, hogy a hosszú idejű alapképzés, a szakképesítés, valamint a pályán való eligazodáshoz szükséges rutin megszerzése és a természetes elhasználódás között 20-25 év van. Ezalatt kell biztosítani a jövőt a családnak és élni, lehetőleg minőségi életet. Ezzel szemben mi a realitás, évente a végzettek fele elhagyja az országot, elidősödik az orvostársadalom, az orvos gyakran betegebb, mint a beteg. Itt vannak a mindennapi harcok. Ki veszi meg a kórházat, az elhagyott praxist, hogyan cserélgetik a beteget a volumenkorlát miatt az intézmények. Ugye a betegek legalább szeretnek minket?

Furfangos Szellentés és Jéghideg Forrásvíz a két elválaszthatatlan jó barát kora gyermekkoruk óta lovagoltak a sziklás hegyek között, üldözték a bölényeket és hadakoztak a farkas falkákkal. Így teltek az évek, egyre nagyobbak lettek lovaik, sőt hosszú csövű puskát is vettek az állatbőrből származó bevételből. Szép puha mokaszint és csicsás fejdíszeket. Éppen poroszkáltak a Tüzes Víz vendéglátó-ipari egysége felé, hogy a jóleső lerészegedés vonjon diszkrét fátylat éles elméjük elé. Fordítva ültek a lovon, így jól követhető volt, hogy szabálytalanul nem akarja-e őket előzni valaki és így nem láthatták az előttük tornyosuló veszélyt sem.

Ménnykű nagy vihar kerekedett, hatalmas sziklát szakított le, majd görgetett a fékezhetetlen szélvihar. Hogy, hogy nem egy mázsás kő éppen Szellentést és lovát találta meg. Ledöntve őket az útról, mély árokba zuhantak. A ló még kettőt nyertett és a békés boldog vadászmezőkre tért meg. Szellentést pedig borzalmas fájdalom járta át. Lenézett két kellemesen görbe lábára és látta, hogy mindkét oldalon csontok szaggatták át a bőrét, sőt nadrágját is. A lapos üveghez nyúlt, hogy erőt mérítsen a további szemlélődéshez, és ordított egyet Jéghideg Forrásvíz felé. Aki rögtön átlátta a nagy bajt. Pedig lelki szemei előtt ott lebegett a lakota indiánok varázslatos nyila, melylyel három bölényt is át lehetett volna lőni. De ha nem – nem. Lova hátán átvettette Furfangos Szellentés viseletes testét, rövid kantárra fogta a lovat, és megindultak az ügyeletes orvoshoz. Sánta Szarvas az asszisztensnő már vette is elő a számlatömböt, és adott bizonylatot 300 akármiről. Rozzant Farkas a sokat tapasztalt doktor rápillantott a kiálló csontvégekre, és mondta: Többszörös nyílt törés, irány a Rezervátumi Kórház. Újra átdobta a lovon Furfangos Szellentést Jéghideg Forrásvíz a jó barát, és elkezdtek bandukolni a kórház felé. Végre megpillantották a tűzpiros feliratot, és bementek a Sürgősségi Osz-

tályra. Az ügybuzgó ügyeletes nővér már hozta is a számlatömböt, és kiállította a 300 akármiről szóló bizonylatot. Jéghideg Forrásvíz előkotorta maradék pénzecskéjét, és fizetett. Szellentést betolták a műtőbe, erős drogokkal elaltatták, és összedrótozták csontjait. Mire ébredt, már ott volt az éjjelszekrényén a választékos menü, ékszereit a páncélszekrénybe tették, és a kulcsot a nyakába akasztották. A gondos ellátásnak hála sebei szépen gyógyultak. A gyógytornász megtanította a járásra, 10 nap után elérkezett a hazamenetel ideje. Természetesen újra számlácskát kapott 3000 akármiről, melyet már csak ketten tudtak összeguberálni. Mindketten lóhátra pattantak és útba ejtették a Tüzes Víz vendéglátó-ipari egységet. A sokat tapasztalt csapos már hozta is a jó szagú snapszot kérés nélkül is. Furfangos Szellentés és Jéghideg Forrásvíz belemélyedtek pénzes zacskójuk tartalmába, amiben már alig lötyögött némi aprópénz. Méla undorral utasították el az alkoholt, és kértek gyömbér italt a csapos teljes megrökönyödésére. Valamelyikük nem tudni honnan egy csinos kis táblácskát is felmutatott: Tégy az alkoholizmus ellen – felirattal.

2008

Disznóölés

Hej, Te szegény malacka
Nem vártál a tavaszra
Megjött a vén Mikulás
Meg a böllér, Jeremiás
Belépett a karámba
Nagy kés a csizmaszárába
Kikapta a malac lábát
Kiáltott: Hozzák a tálkát
Lett nagy sürgés-forgás
Visítozás meg morgás
Pálinka csordult a pohárba
Uzte a hideget a csodába
Égett a száraz szalma
Volt, aki rágyújtott egy dalra
Pucér lett szegény pára
Telt oldalasra meg kolbászra
Kicsi voltam, hátraálltam
A soromra szépen vártam
Meg is lett a jutalmam
Az elso fott kolbászt
Én kaptam!

Félelem

Pici madár mit cipelsz?
Csorödbe mit vihetsz?
Szárnyad alatt nedves pihe
Messzirol jöttél ide?

Fiókáknak eleséget
A fészekbe melegséget
Kis szemedben nagy félelem
Jut-e holnapra élelem?

Mikulás

A Mikulás toporog
Lába alatt hó ropog
Megrázza a puttonyát
Hullik a sok finomság

Rossz gyerekek sírnak-rínak
Csokit, cukrot nem kaphatnak
Nekik jut a virgács
Meg a sírás-rívás

Telecske

Jaj de jó, jaj de jó
Kezem között hógolyó
Hógolyó-hógolyó
Marék víz lett, még se jó

Nyár váró

Pici cinke nagyon éhes
Nem jut neki túrósbéles
De jut néhány magvacska
Mindjárt jön a nyaracska

Huncutka

Mit kuncogsz kicsi Dorka
Így tetszik a mondóka?
Szakállkádön három gomba
Majd megno Karácsonyra

Csalás

Hátán a nagy kabát
Fején borzas paróka
De meglestem alatta
Te voltál, Manóka!

Ölbe véve

Itt van az én unokám
Gyönyörűség, kicsi lány
Pici még a keze, lába
Félve teszem a pólyába
Puszt lehelek az arcára
Simítást a homlokára
Cirógatom megszeppenve
Mosolyog rám huncut szeme

2009

Alig két éve hunyt el dr. Méhes Károly gyermekgyógyász professzor, akadémikus, aki a lelkén viselte a jövő generáció orvosainak tanítását. Örökbecsű intelmeit és tanításai foglalta össze a Markasovszky Lajos emlékülésen elhangzott előadásában.

Nap, mint nap érezzük azt a kettősséget, hogy a társadalom egyre elégedetlenebb az egészségüggyel szemben, ugyanakkor a korábbiakhoz képest sokkal gyorsabban, pontosabban jutunk egzakt diagnózishoz és tudjuk megfogalmazni a hatásos terápiát.

A fantasztikus technikai fejlődés a csodálatos műszeres lehetőségek ellenére elengedhetetlen a kórelőzmények pontos ismerete, az egyszerű, saját magunk által elvégzett vizsgálatok kiértékelése. Legfontosabb segédeszközeink, az érzékszerveink az agyunk, a szintetizáló képességünk, tapasztalataink érvényesítése, hogy ésszerűen, tudjunk szelektálni az igen költséges vizsgálatok kezdeményezése között, melyekhez letisztult ismeretekre van szükség. Felveti a közlemény, hogy a csúcstechnológiáért nagyságrendekkel több pénzt lehet kapni, mint a "mezei" az egyszerű fizikális vizsgálatokért, vagy vizelet üledék értékelésért.

A felelősség megosztása, az ún. defenzív medicina egyre inkább utat tör a pereskedések, későbbi reklamációk reneszánszának idején.

Egyre több jelzés fut be szakmai körökből, hogy a fiatal orvosok járatlanok a vizsgálatokban. Ebben jelentős szerepe van az oktatás egyenetlen színvonalának is.

A hallgatók a kijelölt vezetőintézményekben, klinikákon az igazi tömeges megbetegedésekkel:

Vírusfertőzések, hasmenések, tüdőgyulladás, ritkán találkoznak. A graduális képzésben kevés a betegvizsgálat, a hallgatók jobban ismerik a bonyolult kórképek elméleti vonatkozásait. Említi a professzor úr, hogy a saját klinikájukon is talál-

koznak olyan elméletileg jól felkészült hallgatóval, akik nem tud vérnyomást mérni, elemi mikroszkópos vizsgálatokat végezni, vagy kopogtatni.

Alapvető, hogy a konzílium a specialistával közös értékelésben nyilvánuljon meg, fontos, hogy a fizikális vizsgálatok leletei ne legyenek bagatelizálva, ugyanakkor a technológia alapján nem szabad idegenkedni a legkorszerűbb módszerektől.

"A jó tanár minden"

Sajnos a jelen viszonyok között az osztályvezető főorvos, vagy az intézetvezető professzor fő tevékenysége a pénzért, eszközökért való kilincselés, az egymást követő értekezleteken való megjelenés, vagy a külföldi utak teljesítése. Sok esetben elmarad a személyes példamutatás. Az előadások, gyakorlatok zömét a munkatársak teljesítik. A tanulságos betegbemutatók, az ágy melletti "mű fogások" ismertetése, szakmai, szemléleti, etikai útravalót adhat egy életreszólóan.

Mostanában olvasom, hogy a hallgatók 60%-a pályát módosítana. Mintegy 50%-a a fiataloknak külföldön véli megtalálni boldogulását a hazainál minimum 4-5 szörös fizetésért. Az hatvan év felettiek pedig nyugdíj után is dolgoznának (ha bírnak) ismerve a nyugdíj viszonyokat.

2009

Persze, hogy kellett egy újabb pánik és frusztráció. Jelesen Mexikóból indult. Azt mondják, a taknyos disznók terjesztik. A betyárok még papírzsebkendőt sem használnak. Így köpködik át az USA-ba, onnan meg a világ többi országába. Szerencsére nálunk még nincs. Van gazdasági válság, elbocsátás, víz, gázáremelés, hitelbedőlés, de sertésinfluenza az nincs. Láttam a TV-ben ufónak álcázott mentősoke, akik egy nyomorultat becipeltek a László Kórházba, de még aznap kiengedték, mert nem az volt. Oltóanyagot már gyártunk, hamarosan kész is lesz, reméljük jó üzlet is, bár a koreaiak már megelőztek. Ennél riasztóbb hírek is érkeznek szűkebb hazánkból, bezárták a kalocsai gyermekosztályt hat hónapra. Kölcsön munkásokkal dolgozik a salgótarjáni és a pápai osztály is. Szóval, ha mégis jön a H1N1, akkor kifogja felfogni a szelet? Ki kell képezni a családokat, az egyéneket. Szegény elhunyt apám, aki nagyon jó orvos volt azt mondta: Az influenza gyógyulásának ideje gyógyszerrel egy hét, gyógyszer nélkül hét nap.

2009

Az ember, ahogy kifelé fut az életből, bár önámítás, közcsalatás, hogy van visszatérés, hogy, de jó nézel ki, meg, hogy egyre fiatalabb vagy, szóval mind nagyobb érték a számára a bizalom a stabil fogódzó. Amikor bemegyek a suszteromhoz és mosollyal fogad, a szabóm helytel kinnál és belekezd a világpolitika értékelésébe, a bőrdíszműves szomorúan konstatálja, hogy nincs utánpótlás, de még képzés sem, a borbélyom, aki már megjárta Ausztráliát is büszkén mesél a hatalmas óceánról, napbarnított fürdőzőkről, szőrfőzőkről, aki ott persze feller maradt és itta a sört, mert nem bírja a napot. Szóval közöttük otthon érzem magam, ez az én világom, a hatvanasoké, a sokat megélték és a sokat csalódottaké.

Ülök a szakrendelő előtt, mert tisztességesen szaporodnak a nyavalyáim, sejtéseim szerint a soha már nem megoldható, de toldozható, foldozható bajaim. Hallom mellőlem a másik sorból hogy, X doktor nyugdíjba ment, de már nem is akar visszaszajönni, Y akarna, de nem fogadják, a hely a fiataloknak kell. Z meg maga betegebb, mint a betegek.

- Én meg ragaszkodnék hozzá annyira megszoktam a korholó szavait, simogató mosolyát.

- Engem mindig bíztatott, hogy egyre jobban vagyok, bár nem igaz, de jól esett.

- Egyszer kifutott velem az erdőig hogy megmutassa mi az egészséges, azóta naponta én is megteszem. Néhányan felállnak, elköszönnek, mások magukba csomagolják az aggodalmaikat. Fiatal mosolygós arcú doktornő nyitja az ajtót, köszön, sokan fellélegeznek. Remélem belőle lesz sok-sok év múlva az, az aggódo arcú doktor néni a szépre, jóra tanító fájós lábú és derekú tapasztalt orvos - így legyen!

2009

Rendhagyó riport egy rendhagyó művésszel
(Szabó Tibor 70 éves)

Vitathatatlan, hogy Szabó Tibor nemes és értékes tagja a Kórházunk c. újság szerkesztő bizottságának. Persze nem ez sorolható a legnemesebb érdemei közé. Mi szeretjük, magunkénak érezzük a széles olvasótáborral együtt. Rendhagyó a riport, mert hárman üljük körbe az asztalt. Az ünnepelt helyett gyakran a testvér, Szabó Zoltán beszél: 1939. június 3-án Beregszászon született Tibor, persze ez sem olyan egyszerű, mert azóta nevet is váltott a város és közben 3 országhoz tartozott.

– *A benne rejlő tehetség mikor kezdett ficáncolni?*

– Zoltán folytatja, aki ma intenzíven kutatja a családot: már általános iskolás korában telefirkálta füzetei hátlapját karikatúrákkal. Abban a korban 1-2 Sztálin vagy Rákosi gúnyrajzot nehéz volt megmagyarázni.

– *Nyolcadik után mégis Kovács tanulónak mentél, miért?*

– Elsősorban az anyagiak miatt, a budapesti Képzőművészeti Gimnázium anyagi terheit nem tudta a mi szegény családuk vállalni.

Zoltán folytatja, aki sokkal könnyebben megnyílik, mint az ünnepelt: Tibor isten áldotta tehetség volt. Festő, grafikus, futballista és fergeteges humorral áldotta meg a sors. Egyikben sem volt középserű.

– *Jött 1956. Elsodort, megnyomorított, próbára tett százezreket.*

Én 17 éves voltam. Jóakaróim tanácsára Németországba mentem, ahol a II. osztályban futballoztam és jártam a Müncheni Képzőművészeti Akadémia Alkalmazott Grafikai szakára ösztöndíjasként tanulhattam és megtanultam a nyelvet. Hét évet töltöttem Németországban. Egyszer bekattant, hogy nem ez az én igazi helyem, vár a drága jó anyám, a szülőhazám. Ahogy elszöktem vissza is szöktem.

– *Hogyan tovább ezután?*

– Csak néhány hetet töltöttem a Spartacusban. Gyanakvó légkörben. Majd 30 éves koromig Nagykállóban az NB III-ban. Ezután szitanyomó kisiparos lettem a 70-es évek elején. Ekkor még ez ritka szakmának számított. Nagykállóban találkoztam Ratkó Józseffel. Ez a barátság, mely a költő haláláig tartott, rendkívül sokat lendített az önbecsülésemen.

– *Miként alakultak a családi kötelékek?*

– Csodálatos feleségem van. 2 felnőtt gyermekem, 2 unokám. Lányom tanárnő, fiam viszi tovább a mesterséget.

– *Tibor visszafogottsága miatt ismét Zoltán segítségére kényszerülünk.*

Ratkóval való barátsága vitte közelebb az irodalomhoz is. Számptalan verset tud és kiváló előadó. Festményeivel több országos tárlaton ért el sikereket. Számos könyv illusztrációja ma is érték. Tibor a kórházi tárlatot tartja a legtöbbre, mert esendő, kiszolgáltatott embereknek tudott nyújtani megnyugvást, lelki békét.

Az ünnepelt szemérmesen mosolyog, bólogat.

Isten éltesse sokáig!

2009

A fürdőmester, volt vagy 150 kg testvérek között is. Hatalmas vállakkal, tekintélyes pocakkal és apró malacszemekkel. Fel-le sétálgatott, elfogadott egy-egy sört a hódolóktól, főleg az idősödő hölgyeknek bókolt, akik igen hálásak voltak az apróbb hazugságokért. Némelyiket besegítette a medencébe, másokat kiemelt. Megcsörrent a mobilja, mintha darázs csípte volna meg, szaladt a bejárathoz. Kisvártatva két girhes nyakkendős, fehéringes figurával tért visz-sza, akik láthatóan nagyon fontoskodtak és izzadtak a melegben. Elszaladt ásványvízért és kitartóan mosolygott. - Hogyne, persze ezen változtatunk, átfestjük a korlátot, megfestjük a vizet, az eget, szóval minden jó lesz.

- A két girhes elkészönt, még le is kezeltek és elindultak a bejárathoz. Mikor már jó távol voltak a fürdőmester köpött egy egészségeset.

*

Mellém heveredett egy úr, úgy hetvenes, furcsán tartotta a nyakát, valószínű a műtéti hegtől.

- Idevalósi tetszik lenni? - kérdezte.

- Nem. Tömören válaszoltam, turista vagyok.

- Az nagyon jó, mert most jönnek a szerbek, a románok olcsók lettünk.

- Tudja, én 42 évet húztam le a pszichiátrián, hát láttam én mindenfélét. Voltam ápoló, karbantartó, nővér. Igen, nővér, ilyen státuszom is volt. Ott ismertem meg az asszonyt. Takarított. Valahogy mindig felcsúszott a ruhája, amikor mosta a követ, engem meg kivet a verejték, meg elöntött a fene nagy érzés. Szóval egyszer megfogtam a fenekét, lesz ami lesz - gondoltam. Hagyta. Szép lagzi volt. A szakszervezet is adott ajándékot, meg beutalót. Csak az volt a baj, hogy másnak is hagy-

ta, meg hogy megláttam. Azóta egyedül vagyok, Főzők, mosok, vasalok, takarítok. Most aztán jött a baj, a műtét. Szédülök, meg félre áll a nyakam. Ezt mind egyszerre elmondta, majd hallgatott.

– Maga volt már kórházban?

– Mint látogató.

– Ja, az úgy más.

*

Ült a padon, dús keblek, formás combok, kacér fürdőruha, friss sminkelés, lakkos körmök, elegáns fürdősapka. Valaki büszke lehet, hogy ilyen nője van, gondoltam. Kedélyesen beszélgetett egy fiatalabb nővel, érdeklődve figyelte az elhaladókat, kellemes mosolya volt. Pár perc múlva a fürdő alkalmazott megjelent egy ügyes kis szerkezettel. Leengedte az ülést, a hölgy beleült, elhelyezkedett, majd felemelte, odagurult a medence széléhez. Leengedte a hidraulikát pontosan a vízbe szépen, nyugodtan, még nem is csobbant a víz, majd visszagurult a partra. Döbbenetes volt.

*

Hajában melírozott tincsek, puhán feküdtek rá az egyforma barna fénykoronára. Időnként szórakozott mozdulattal megsimította, megigazította a haját. Jól állt benne az ezüstös-gyöngyös hajdísz. Hasonló volt a fürdőruhán is, meg a papucson. Óvatos mozdulatokkal ereszkedett a vízbe. Lassú tempókkal úszott a szomszéd part irányába. Odabiccintett egy ismerősnek és kitartóan mosolygott. Ujjain aranynak tűnő gyűrűk fénylettek és volt rajta egy feltűnően vastag karkötő is, persze aranyból. Hirtelen egy ebadta nebuló hatalmas csobbanással ugrott a vízbe. Pontosán a hölgy mellett landolt. Nagy hullámokat kavart, melyek szembevágták az úszó nőt. De ez még a

kisebbik baj volt. Egy hullám lesodorta a csinosan beigazított haját és a haj önálló életet élve ott úszott gazdája mellett, aki kopaszon sikoltozott, segítség, segítség.

2009

Tartalomjegyzék

2006

35 éves egyetemi találkozó	5
Félelem I.	6
Félelem II.	7
Magány	8
Zárszámadás	11

2007

A nőkről	13
Egy parányi Európa	15
Feltámadás után	16
HOLOCAUST (Tűz áldozat)	17
HOLTER MONITOR	18
Húsvét után	19
Karácsonyim	21
Koraszülés	23
Mese	25
Requiem egy ACSI-ért	26
Szilveszter után	27
Szubjektív	29
Vizitdíj	30

2008

Az ápolókért	31
Az én húsvétjaim	32
Hirdetgetünk, hirdetgetünk	33
Mennyből az angyal	35
Normafa	37
Reform előtt, közben és után	39
Szabó Tibor tárlatáról	41
Szívhalál	42
Tűnődéseim	44
Indiántörténet	45

2009

GYERMEKVERSEK	47
A gyógyítás tanítása	51
Disznóinfluenza	53
Bizalom	54
Rendhagyó riport egy rendhagyó művésszel	55
VÍZCEPPEK	57

Köszönetnyilvánítás:

Az újabb kötet leányom
Dr. Dolinay Eszter és férje nagy-
vonalú szponzorálásával jöhetett
létre. Persze tüneményes felesé-
gem korholása és intő türelme is
benne van, valamint fiam
Dr. Dolinay Tamás jószándékú
kritikája a távoli Bostonból.
A mives grafikákért nem győzők
köszönetet mondani *Szabó Tibor*
művész úrnak. Köszönöm *Tatár*
Róbert aktivitását a szerkesztésért
és a tördelésért. *Bugya Istvánnak*
a hasznos iránymutatásért.

Nyíregyháza, 2009

11/5/2015

